

L'infiltrat - Lluís Calvo

Quan algú afirmi que no existeix assaig en català, un bon argument consistiria a llançar-li al cap –sense males intencions, però amb punteria-, un darrere l'altre, els quatre llibres que Lluís Calvo (Saragossa, 1963) ha dedicat a aquest gènere. Afegim-hi que és un autor que s'ha especialitzat en gèneres maleïts, ja que ha publicat més de vint volums de poesia.

El seu últim assaig, *L'infiltrat*, arriba amb la petita però consolidada editorial Arcàdia, que ha publicat *L'ull i la navalla*, d'Ingrid Guardiola (últim premi Serra d'Or d'Assaig), i també unes quantes traduccions de Zygmunt Bauman. Lluís Calvo, de qui només es pot afirmar que és imprevisible, dedica el llibre a les estratègies d'intrusió, anonimat i resistència tot combinant àmbits de coneixement tan variats com la geografia, la psicologia, la política, la poesia, l'ètica i –sobretot- la geologia. Al llarg del viatge l'acompanyen autors com Walter Benjamin, Matsuo Basho, Gilles Deleuze i Homer. L'extensa bibliografia final va de Giorgio Agamben a Slavoj Žižek. El lector, ja es veu, pot experimentar diferents sensacions, però difícilment s'avorrirà.

A *L'infiltrat*, els conceptes se succeeixen sense solució de continuïtat. Si la solitud resulta necessària per prendre consciència, l'anonimat apareix com la millor forma de resistir. Partidari del nomadisme del pensar, Calvo considera que “agafar un camí vol dir deixar enrere la competència, la manca de compromís i la velocitat”.

La desterritorialització es vincula a l'entrisme, la tàctica trotskista d'infiltrar-se en moviments rivals. Aplicant nocions provinents de la geologia, Calvo estableix que “la intrusió no reforma, sinó que crea una nova forma. I és rupturista perquè trenca en dos el material en què s'infiltra.” Corren temps en què l'excitació substitueix l'experiència, el silenci és perseguit i ens expropien la fantasia. Metafòric i paradoxal, esgrimint una prosa amb caràcter, Lluís Calvo ens condueix pels viaranyes de la infiltració defensiva: quan el terror impera a la superfície, la resistència només pot ser subterrània.

Des del seu primer assaig, *Interpretacions* (2006), Lluís Calvo avança sense repetir-se, però també sense abandonar una ruta incerta i alhora inexorable. A *L'infiltrat* ha desaparegut l'etimologia com a eina de coneixement i les referències a l'arquitectura, però es mantenen les aproximacions aforístiques i la vindicació de la perifèria, així com

les incursions de Jacint Verdaguer i Perejaume, caminants il·luminats. Llegiem a *Interpretacions*. “Cal una estètica mòbil, invasora, empeltada en la boira. Perquè quan alguna cosa *és* ha entrat, irrevocablement, dins la mort”. A *L'infiltrat* hi trobem l'eco d'aquella prescripció: “En tots els dominis l'estat més estable és la mort”. Cada llibre d'aquest autor ve a ser una etapa més de la mateixa passejada.